

Rozentāla gleznu pasaulē

(Janim Rozentālam – 150!)

Otas, palete viņa rokās,
Krāsas toņus uz audekla klāj.
Tur Saldus apkārtnē rudens rotā,
Tur vecāki ārā no baznīcas nāk.

Saldus ezers un Cieceres upe,
Lielais akmens, kur atpūtu rod
Sieviete, smēlusi ūdeni spainī,
Lai veldzi tas viņai un citiem dod.

Ota un krāsu palete rokās,
Krāsainā pasaule tālāk sauc iet.
Princese, pērtiķīts pretī smaيدا,
Princesei dārglietas rokās zied.

Ir nakts, bet nenāk pie manis vēl miegs,
Pazudis parastais ikdienas prieks,
Jo tumša un drūma kā plēsēja ala
Uz akmens melna čūska miltus mala.

Ja pasaulē nebūtu drūmāku krāsu,
Vai spētu mēs saskatīt spožās un jaukās?
Lūk, krāsu burvība atkal sāk deju,
Un pretī meitene ar cepuri nāk.

Ik jaunu dienu mums izrotā prieks
Kā ziemas dienās to darīja sniegs.
Gavilējošiem bērniem acīs nav miegs,
Bet saules burvībā tos vējiņš glauž liegs.

Bet diplomdarbs stāsta mums nopietnas lietas,
Jo beidzies ir baznīcā lūgšanu laiks.
Nāk cilvēki laukā, tiem ikdienas gaitas,
Un mākslinieks vēro tos mierīgs un maigs.

Es paņemu paleti, krāsas un otas,
Šodien es zīmēšu pasauli savu.
Vai mana dzīve būs raiba kā palete –
Koša un krāsaina vai melna kā nakts?

Krāsu tik daudz man ir devusi daba,
Mākslinieks gleznās man iedvesmu dod.
Es zīmēšu smieklus, laimi un prieku...
Bet - kur lai savas bēdas es lieku?

Gunda Freidenfelde